

מ"ת 38234/07/14 - מדינת ישראל נגד אלירן נחום, אדיב אסרף

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 38234-07-14 מדינת ישראל נ' נחום

בפני כב' השופטת נאוה בן אור
המבקשת
מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי),
עו"ד יפעת פנחסי

נגד
המשיבים
1. אלירן נחום על ידי ב"כ עו"ד נפתלי ורצברגר
2. אדיב אסרף על ידי ב"כ עו"ד זאב וולף

החלטה

1. נגד המשיבים, אלירן נחום ואדיב אסרף (להלן: **המשיבים או אלירן ואדיב**) הוגשו שני כתבי אישום מקבילים המייחסים להם עבירות של השחתת פני מקרקעין ממניע גזעני (לאלירן מיוחסות שתי עבירות כאלה ולאדיב עבירה אחת), וכן שתי עבירות של ניסיון תקיפה בנסיבות מחמירות ממניע גזעני. בכתב האישום שהוגש נגד אדיב נאשם נוסף, יוסף שיראזי שמו (ולהלן: **שיראזי**), לו מייחסת המבקשת שתי עבירות של השחתת פני מקרקעין ממניע גזעני. שיראזי משוחרר בתנאים מגבילים. הבקשה שלפניי כי אורה על מעצרים של המשיבים עד לתום ההליכים נגדם.

2. בחלק הכללי של כתבי האישום המקבילים, טוענת המבקשת כי המעשים המיוחסים לנאשמים "מצטרפים לשורה ארוכה של מעשים עברייניים דומים שאירעו, באישון לילה, בישראל ובאזור יהודה ושומרון, בשנים האחרונות, שעניינם פגיעה ברכוש ובמבני דת באופן אקראי, לעיתים כתגובה למעשי רשויות המדינה, וזאת אך ורק בשל השתייכותם למגזר הערבי. פעולות אלה לוו בריסוס כתובות מתסיסות בזירת ההצתה, שנועדו להבהיר כי מבצעי הפעולה הינם מהמגזר היהודי". המבקשת ממשיכה וטוענת בחלק הכללי כי המעשים המיוחסים למשיבים יש בהם "כדי לעורר תסיסה וטינה בקרב בני המיעוט הערבי והמוסלמי ולהוביל לפיגועי ופעולות נקם כלפי כוחות הביטחון והאוכלוסיה היהודית בתחומי ישראל ובאזור יהודה ושומרון, וכן כדי להזיק באופן קשה וחמור למדינת ישראל ולתדמיתה בזירה הבינלאומית".

3. אשר לאישומים עצמם, המבקשת טוענת בכתבי האישום כי ב- 21.6.14 נפגשו אלירן, אדיב ושיראזי, וקשרו קשר לבצע פעולת "תג מחיר" בעיר מגוריהם, מעלה אדומים, וזאת בדרך של ריסוס סיסמאות נגד הציבור הערבי, והכל מתוך מניע גזעני - אידיאולוגי. למחרת היום, ב- 22.6.14, בשעת לילה מאוחרת, נסעו השלושה ברכב של אלירן, כשהם מצוידים בתרסיס צבע שחור שהביא עימו אלירן, ובכפפות גומי שהביא עימו שיראזי. הם הגיעו לרחוב מסוים, עצרו את

הרכב, יצאו ממנו ואלירן ריסס על קיר הרחוב את הסיסמאות הבאות: "מוות לערבים"; "3 חטופים", "תג מחיר", "זועבי מזדיינת עם חמורים". לאחר מכן המשיכו בנסיעה ברחובות העיר וכשהגיעו למקום נוסף יצא שוב אלירן מן הרכב וריסס סיסמאות נוספות: "מוות לערבים" ו"תג מחיר".

כל כך באשר לאישום הראשון.

24.6.14 ב- האירוע השני שעניינו בהשחתת פני מקרקעין מיוחס לאלירן ולשיראזי בלבד. על פי עובדות אישום זה, ב- 24.6.14 בשעת לילה מאוחרת נסעו השניים ברכב והחליטו לבצע פעולה נוספת של "תג מחיר". גם הפעם עצרו את הרכב באחד הרחובות בעירם, ואלירן ירד ממנו כשהוא מצויד בתרסיס צבע שחור ובכפפות גומי וריסס את הסיסמה "כהנא צדק = ערבים החוצה", בעוד שיראזי עומד לידו ומביט לצדדים כדי להתריע מפני הגעתו של עובר אורח. לאחר מכן המשיכו השניים בנסיעה, ובמספר תחנות נוספות ריסס אלירן כתובות בעלות תוכן דומה, כגון "מוות לערבים", "מעלה אדומים לא מעסיקה ערבים זבל", בעוד שיראזי צופה במעשיו.

אלה עובדותיו של האישום השני, המיוחס, כאמור, רק לאלירן (ולשיראזי).

על פי עובדות האישום השלישי, בהמשך לקשר שקשרו אלירן, אדיב ושיראזי, נפגשו אדיב ואלירן ב- 24.6.14 בסמוך לשעה 05:00 לפנות בוקר, הצטיידו באלות והמתינו בכניסה למעלה אדומים לערבים שיעברו במקום, על מנת להכותם. זמן קצר לאחר מכן הבחינו השניים בפאיז רביע ההולך לתומו ברחוב. הם החלו לעקוב אחריו כשהם נוסעים לאיטם ברכב בו נהג אלירן, בעוד אדיב יושב לצידו. בשלב מסוים עצר אלירן את הרכב, והשניים יצאו ממנו כשהם אוחזים באלות, תוך שאלירן מכסה את פניו בחולצתו. הם נעמדו ליד פאיז, ואלירן שאל אותו אם הוא "ערבי פלשתינאי". פאיז השיב כי הוא בדואי, או אז אמר אלירן לאדיב "תעזוב אותו בוא נלך". בתגובה אמר אדיב לפאיז "אם אתה בדואי לך לעבודה שלך, איפוא העבודה שלך, אני מצטער, אני לא אוהב ערבים, אני אוהב ומכבד בדואים". מיד לאחר מכן נכנסו השניים לרכב והסתלקו מן המקום בחזרה לכניסה לעיר.

מעשים אלה מהווים, על פי כתב האישום, ניסיון תקיפה בנסיבות מחמירות ממניע גזעני.

על פי עובדות האישום הרביעי, חזרו השניים, כאמור לעיל, לכניסה למעלה אדומים והמשיכו להמתין לערבים שיגיעו למקום. הם החנו את הרכב בסמוך לתחנת אוטובוס וירדו ממנו, כשהם מצוידים באלות ותוך שאלירן מסווה את פניו באמצעות חולצתו. במקום הגיע עבד אלכראים אל מזארעה. אדיב נעמד בדרכו ושאל אותו אם הוא בדואי או פלשתינאי. עבד ענה כי הוא בדואי אולם אלירן טען כי הוא נראה בעיניו פלשתינאי. עבד הוציא מכיסו טלפון נייד ואמר כי יתקשר למשטרה. או אז חטף אדיב מידיו את מכשיר הטלפון, ואלירן הניף את האלה באומרו לפאיז "תעמוד אנחנו נשבור לך את הראש". עבד החל לרוץ כשהשניים דולקים אחריו. במהלך המרדף הבחינו השניים כי עבד מוציא טלפון נוסף מכיסו וחשבו כי הוא מתקשר למשטרה. לפיכך עצרו את המרדף, רצו חזרה לרכבם ונסעו מן המקום.

במעשים אלה מייחסת המבקשת למשיבים עבירה נוספת של ניסיון תקיפה בנסיבות מחמירות ממניע גזעני.

4. את עילת המעצר מבססת המבקשת על חזקת המסוכנות הנובעת מן המעשים המתוארים לעיל, חזקה המתחזקת בעובדה שהעבירות המיוחסות למשיבים בוצעו תוך התארגנות מתוכננת על רקע גזעני אידיאולוגי, ובשל כך שהמדובר במעשים שכיחים מאוד בתקופה זו.

5. אין חולק, כי האירועים המתוארים בכתבי האישום אכן אירעו, ונראה כי ב"כ המשיבים אינם חולקים על מעורבותם של מרשיהם באירועים, אלא שלטענתם עוצמת הראיות חלשה, או שאין בראיות כדי לבסס מניע גזעני, או שבוצע תרגיל חקירה שלפי טיעונם אינו חוקי ועל כן פריו פסול, וכיוצא באלה טענות. בנסיבות אלה אדרש לבחינת חומר הראיות במלואו ולא אשען על הנחה זו או אחרת, למעט ההסכמה כי האירועים אכן התרחשו.

ראיות לכאורה

6. ככלל, אלירן מכחיש את החשדות המיוחסים לו, ולטענתו הוא נוהג להסתובב ברכב המזדה הכסוף של אביו (אין חולק כי רכב כזה היה מעורב במעשים המפורטים בכתב האישום). באחת הפעמים בהן מסר גרסה בעלת תוכן (להבדיל משמירה על זכות השתיקה או הכחשה גורפת, שאפיינו, ככלל, את הודעותיו) טען, כי ייתכן וטרמפיסטים שהוא נוהג לקחת בלילות בעת שיטוטיו ניצלו את תמימותו וירדו מן הרכב על מנת לבצע אותם מעשים המיוחסים לו (הודעה מ-139-8.7.14, ש' 131-139). עם זאת, אלירן לא שלל את האפשרות שביקש מחברו, אילן פיטוסי, לצלם את כתובות הגרפיטי שהופיעו ברחבי מעלה אדומים, ולטענתו המסרונים ממנו לפיטוסי, שנתפסו בטלפון הנייד של פיטוסי כל תכליתם התרברבות בפני חברו, על מנת שיחשוב שהיה לו חלק במעשים אלה למרות שאין לו קשר אליהם (הודעה מ-16.7.14)

7. אדיב הכחיש כל מעורבות במהלך מספר חקירות, עד שבהודעה מ-16.7.14 הודה כי היה נוכח באירוע אחד של כתיבת גרפיטי ליד תחנת הדלק במעלה אדומים. לטענתו ישב ברכב מאחור, ושיראזי או אלירן נהגו. המדובר ברכב של אלירן מסוג מזדה בצבע כסף. בכל הנוגע לאירוע נשוא האישום הרביעי טען באותה הודעה, כי עמד ליד תחנת אוטובוס ביחד עם אלירן, "עבר איזה ערבי", שחשב שהוא (אדיב) "בא לתקוף אותו", הוציא את הטלפון שלו מכיסו, ואדיב הפיל לו את הטלפון מידו. "הערבי" התחיל לרוץ ולקלל אותם ואילו הוא ואלירן עזבו את המקום. אדיב מכחיש בהודעה זו כי החזיק אלה ביד, ובאשר לאלירן "אינו זוכר". לטענתו, שוחח עם "הערבי" בערבית, שאל אותו היכן הוא עובד ומאין הוא, ואז דחף אותו הלה בידו. לשאלה האם היה מקרה נוסף עם ערבי באותו יום השיב כי אכן היה, וכי המדובר במקרה בו דיבר עם ערבי, שאל אותו היכן הוא עובד על מנת לראות "שהוא לא מסתובב ככה בעיר". אותו ערבי השיב כי הוא עובד בסופר. גם במקרה זה היה אלירן נוכח, עם האוטו של אלירן. אדיב מוסיף כי לאור תשובתו של אותו "ערבי" אמר לאלירן לעזוב, ושייקח אותו (את אדיב) הביתה. אדיב טוען כי לא החזיק אלה, כי "אולי הייתה אלה באוטו אבל אני הזזתי אותה ולא תקפתי אף אחד עם אלה", או אולי היזי אותה מהאוטו לתא המטען. גם הפעם טען כי "אינו זוכר" אם אלירן החזיק באלה. ועוד טוען הוא בהודעה, כי אינו זוכר אם הוא או אלירן כיסו את הפנים שלהם. בהמשך טען כי אולי אלירן שם את החולצה שלו על חצי מהפנים.

8. יצוין, כי המפנה בהתנהלותו של אדיב בא לאחר תרגיל חקירה שבוצע לו, במהלכו נלקח אלירן לזירה ונחקר בה, כשהחוקרים יוצרים את הרושם כאילו הוא משחזר את אירועי התקיפה על ידי כך שאחד מהם מחזיק במצלמת

וידיאו ביד. במקביל הובא אדיב לזירה בניידת סמויה, הבחין בנעשה, ואמר לשוטרים שנלוו אליו כי אם יראה את אלירן מבצע שחזור הוא "יפתח הכל". תרגיל החקירה מתועד בזכ"דים מ- 16.7.14 ו-17.7.14, של השוטרים שמואל שבי ושמעון שלגי.

9. שיראזי מפליל בהודעותיו את עצמו וכן את המשיבים. כך, בהודעה מ- 8.7.14 אומר הוא כי הוא והמשיבים טיילו ביחד במעלה אדומים ברכב של אביו של אלירן והם שוחחו ביניהם על חטיפת שלושת הנערים ועל אירועי "תג מחיר". אלירן הציע שהם יעשו "כמה ריסוסים". שיראזי אמר שאינו מתנגד להיות נוכח אולם הוא עצמו אינו מוכן לבצע את הריסוסים. שירזי ממשיך ומתאר בהודעה האמורה את שני אירועי הריסוס המפורטים באישומים הראשון והשני של כתב האישום. אדיב, לדבריו, היה נוכח רק באירוע נשוא האישום הראשון.

עוד לדברי שיראזי, אלירן סיפר לו אודות האירוע נשוא האישום הרביעי, וכי ידוע לו שאלירן סיפר על כך גם לחברים נוספים ובכללם אילן פיטוסי. לדבריו, אלירן סיפר לו שמנע מאדיב לתקוף את "הערבי" באירוע נשוא האישום הרביעי משום שפניו של אדיב היו חשופות. שיראזי מוסיף כי הבין מאלירן שהמניע למעשיו הוא כעסו על חטיפת שלושת הנערים.

10. אילן פיטוסי מוסר בהודעתו מ-10.7.14 כי אלירן שלח לו הודעות לטלפון על מנת שיראה את הגרפיטי על הקירות ואף התקשר אליו בעניין זה. עוד סיפר לו אלירן שהם תפסו בדואי, וכשהבינו שהוא בדואי ולא ערבי אלירן "מנע כביכול". הבדואי רצה להתקשר למשטרה ואלירן נתן לו מכה על היד באמצעות האלה שהייתה לו. אלירן אף סיפר לו שהסתיר את פניו בחולצה, שהוא היה עם המזדה של אבא שלו ושגם אדיב היה איתו. פיטוסי מוסיף באותה הודעה כי אלירן דיווח לו על תוכן הסיסמאות שריסס על הקירות, כי הוא מכיר את כתב היד של אלירן ולכן הוא בטוח שהוא אכן זה שריסס אותן, והוסיף כי שיראזי קשור רק לריסוס הכתובות ולא לניסיון התקיפה.

11. שני המתלוננים, פאיז ועבד, מוסרים בהודעותיהם כי השניים שניסו לתקוף אותם ירדו מרכב מזדה כסוף, כי שניהם החזיקו אלות בידיהם, כי אחד מהם כיסה את פניו בחולצה, וכי אחד מהם שמן והאחר רזה (כפי שאכן נראים המשיבים).

12. סקירת הראיות המובאות לעיל הביאתני למסקנה כי בידי המבקשת ראיות לכאורה לביסוס המעשים המיוחסים למשיבים בכתבי האישום המקבילים, כפי שאסביר להלן.

13. אלירן מופלל על ידי אדיב, פיטוסי ושיראזי. הפללתו של אדיב את אלירן היא הפללה ישירה, של מי שנכח יחד עימו באירועים הנדונים. שיראזי מפליל את אלירן באופן ישיר בעבירות של השחתת פני מקרקעין. נראה כי מטעם זה הגישה המבקשת שני כתבי אישום נפרדים, על מנת שהללו יעידו נגד אלירן. פיטוסי ושיראזי מפלילים את אלירן על פי סעיף 11 לפקודת הראיות, שכן יש בהודעותיהם משום ראיה לאמרת חוץ של נאשם, המותרת בהוכחה על ידי מי ששמעה. אכן, לשם קבילות האמרה, יש להעיד כנגד הנאשם את מי ששמעה, היינו את פיטוסי ואת שיראזי. ככל שכך ייעשה, המדובר בראיה קבילה, שבית המשפט שידון בכתב האישום יכריע, כמובן, בעניין משקלה. חיזוק להפללה מצוי בדברים שמסר אלירן עצמו על מנהגו לאסוף טרמפיסטים באמצע הלילה ברכב המזדה של אביו ועל האפשרות שהעלה

שמא אלה ניצלו את הטרמפים כדי לצייר גרפיטי על קירות הרחובות במעלה אדומים; במסרונים שנקלטו בטלפון של פיטוסי, ובעובדה שפיטוסי ושיראזי, שלא נכחו באירועי התקיפה, תיארו במידה רבה של דמיון את האירועים כפי שהם משתקפים מפיהם של המתלוננים עצמם, שאין חולק כי חוו את החוויה עליה דיווחו.

אשר לטענת בא כוחו של אלירן לפיה ההודעה המפלילה של אדיב באה לעולם בעקבות תרגיל חקירה פסול, הרי שעניין זה יבוא אף הוא להכרעת בית המשפט שידון באישום לגופו. לצורך ענייננו, אסתפק בהפניה לפסיקה לפיה אין מניעה משימוש בתחבולות חקירה, כל אימת שאין בהן כדי להפר את זכותו של החשוד להימנע מהפללה עצמית או שאין בהן משום פגיעה בעשיית צדק. עו"ד ורצברגר טען כי המדובר בפברוק ראייה, דוגמת מה שהיה בפרשת ביטר (ב"ש 22/87 ביטר נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(1) 52). על פניו, איני רואה כך את פני הדברים, שכן המשטרה נזהרה שלא לייצר ראייה מפוברקת של שחזור, אלא הציגה לאלירן שאלות באופן שהיה בו כדי להביא את אדיב לחשוב שאלירן משחזר, מבלי שנאמר לו כי אלירן משחזר. הדברים מתועדים בתיק החקירה. לפחות בשלב זה של ההליך איני סבורה כי ניתן לקבוע שהמדובר בתרגיל חקירה פסול (ראו גם ע"פ 283/95 עידו אלבה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(5) 221, בעמ' 290; וכן ראו והשוו ע"פ 10049/08 אבו עצא נ' מדינת ישראל, מיום 23.8.12).

14. אדיב מפליל את עצמו, והפללתו מתחזקת בתיאור האירועים על ידי המתלוננים עצמם.

אשר לטענת בא כוחו של אדיב, עו"ד וולף, כי אין לקחת ברצינות את עדותו של שיראזי ולו בשלב זה של בחינת הדברים, אעיר כי מלבד העובדה שלא היה בכוחו להצביע על פרכות בעדותו המצדיקות דחייתה כבר בשלב זה, הרי שהמבקשת אינה נשענת על עדותו כנגד מרשו, שהרי שיראזי נאשם על פי אותו כתב אישום בו מואשם אדיב. ממילא אינו עד תביעה נגדו. כך גם אין היא נשענת על אמרות חוץ של נאשם 1 כראיות המפלילות את אדיב, וכאמור, הראיה העיקרית היא הודאתו של אדיב עצמו במיוחס לו, באופן בו הוא מודה, וחיזוקה של ההודאה בפרטים שמסרו המתלוננים.

15. טענה נוספת שנטענה על ידי ב"כ המשיבים הייתה כי המתואר באישומים השלישי והרביעי אינו יוצא מגדר מעשי הכנה. אין בידי לקבל טענה זו. מן הראיות עולה, כי המשיבים הצטיידו באלות ויצאו לדרך במטרה לפגוש בערבים ולהכות בהם. הם הגיעו למקום בו חשבו שיימצאו את הקרבנות המתאימים, בררו את זהות האחד ושללו את "התאמתו" לתכנית הנלוזה - כפי שהיא מיוחסת להם בכתב האישום, וניסו להכות את האחר שהצליח להימלט מידיהם תוך שנוצר בהם הרושם כי הוא עומד להזעיק את המשטרה. המדובר בהוצאת התכנית מן הכוח אל הפועל, באופן מסוים ומובהק, והעובדה שהסתיימה - למרבה המזל - בלא כלום, אינה מחזירה את הגלגל אחורנית לגדר מעשי הכנה בלבד.

16. עוד טוענים ב"כ המשיבים, כי לא הוכח מניע גזעני. בכל הנוגע לריסוס הכתובות נטען כי ראייה לדבר שאין המניע לריסוסן גזעני מצויה בעובדה שהן רוססו ברחבי העיר מעלה אדומים ולא ביישוב ערבי. התקשיתי לעקוב אחר הגיונה של טענה זו. תוכן הכתובות מעיד על עצמו שהמדובר במעשים המונעים במניע גזעני. אמנם, מעלה אדומים היא עיר שרוב, אם לא רוב מוחלט של תושביה הם יהודים, אך זה אינו המבחן. הגדרת המונח "גזענות" בחוק העונשין, התשל"ז-1977, תלמדנו, כי גזענות משמעה "רדיפה, השפלה, ביזוי, גילוי איבה, עוינות או אלימות, או גרימת מדנים כלפי ציבור או חלקים של האוכלוסיה, והכל בשל צבע או השתייכות לגזע או למוצא לאומי-אתני" (סעיף 144א לחוק העונשין). וכי ריסוס כתובות נאצה מן הסוג הנדון אין בו כדי לגרום מדנים כלפי ציבור בשל השתייכותו למוצא לאומי-

אתני? האם אין בהן כדי לייצר אווירת עוינות, השפלה וביזוי של אנשים מן הציבור שהם ערבים? האם אין בהן משום יצירת אווירה של דה-לגיטימציה כלפי ערבי באשר הוא ערבי, ועידוד מעשי אלימות כלפיו?

כך גם אין בידי לקבל את הטענה שהמדובר במניע "משולב" שאין הכרח כי האלמנט הגזעני בו היה דומיננטי. הטענה לפיה המדובר בעיקר בביטוי לרגשות הכאב שהיו מנת חלקם של כל בני הציבור בישראל בשל חטיפת שלושת הנערים ורציחתם אין בה כדי להמעיט מן המניע הגזעני העומד ביסוד הכתובות הללו. הכתובות שרוססו מכוונות כלפי כל ערבי באשר הוא, ואין בין תוכנן הגזעני לבין הבעת שאט נפש מן המעשה הנפשע שביצעו בני עוולה בשלושה נערים צעירים ולא כלום.

גם בטענה לפיה ניתן לפרש את ניסיונות התקיפה כמונעים ברצון להגן על הביטחון לא מצאתי ממש. איש לא שם את המשיבים על הביטחון, ובוודאי שהניסיון לחבוט באלות באדם ערבי באשר הוא, אינו עולה בקנה אחד עם רצון להגן על הביטחון, אלא עם רצון הפוך: להפר את הסדר ולפרוע חוק. הניסיון לברר אם זהותו של הקרבן הפוטנציאלי "מתאימה" למכות מלמד, כי המניע שעמד ביסוד המעשים המיוחסים למשיבים הוא מניע גזעני, של רצון להכות בערבי באשר הוא.

זו, אפוא, מסקנתי, באשר לראיות לכאורה.

עילת מעצר

17. המעשים המיוחסים למשיבים מקימים חזקת מסוכנות נגדם. על פי הראיות לכאורה, המדובר בפורעי חוק שרגשי נקם מניעים אותם. למרבה הצער, אירועים מעיקים וקשים הם מנת חלקנו. מי שמעיד על עצמו בהתנהגותו כי אינו יכול להכיל את הכאב, וכי בתגובה למעשה פשע רואה הוא היתר לעצמו לפגוע בחפים מפשע המשתייכים לבני הציבור ממנו יצאו מבצעי הפשע, הוא אדם שמסוכנותו לציבור מובהקת. נראה, כי כל בר דעת מבין את הפוטנציאל הנפיץ של מעשים מסוג זה, מעשים החותרים תחת היסודות החיוניים ביותר של חברה דמוקרטית.

מכאן - שהמבקשת הראתה כי קיימת עילת מעצר נגד המשיבים.

בהקשר זה, לא מצאתי כי נכון להבחין בין מידת המסוכנות הנשקפת מאלירן לבין זו הנשקפת מאדיב, כטענת בא כוחו של אדיב. אכן, לאדיב מיוחס רק אישום אחד של השחתת פני מקרקעין, ולא הוא שריסס בפועל את כתובות הנאצה, אולם המדובר במעשה שהוסכם על דעת השניים מראש, ומכל מקום, בכל הנוגע לניסיונות התקיפה פעלו השניים בצוותא חדה, שניהם היו מצוידים באלות והיו מעורבים באותה מידה בניסיון להכות אנשים ערבים.

18. עם זאת, איני פטורה מלבדוק קיומה של חלופת מעצר - מבלי לקבוע מראש שזו בסופו של דבר תהיה האפשרות שתיבחר. כל כך, משום שהמדובר בצעירים (אלירן כבן 26 ואדיב כבן 20) ללא הרשעות פליליות בעברם.

בנסיבות אלה, אני מורה לשירות המבחן להכין תסקיר מעצר בעניינם של המשיבים, עד ליום 6.8.14.

המשך הדיון בפניי, ביום 7.8.14, בשעה 10:30.

המזכירות תמציא את העתק ההחלטה לב"כ הצדדים ולשירות המבחן למבוגרים, ותזמן את המשיבים באמצעות שב"ס.

ניתנה היום, כ"ו תמוז תשע"ד, 24 יולי 2014, בהעדר הצדדים.